

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Daggdroppar

Illustrerad Tidning för Barn och Ungdom

N:o 4.

Ett nummer den 1 och 15
i hvarje månad.

Göteborg, 15 Juni 1890

Från 1 Maj till årets slut.
Pris: 2 kronor.

1:a årg.

Rafaels lifssaga.

Af Pastor M. Wieselgren.

Forts. o. slut från n:r 2.

Afven till andra områden än den heliga historiens sträckte sig hans pensel, alltid förd af mästarehand; men långt blef ej dagsarbetet. Hans lefnadsdag lyktades förr, än aftonen kommit. Blott 37 år gammal, borttrycktes han af en hetsig feber år 1520.

Vid hans bår utställdes till åskådande hans sista, ofullbordade verk, sedan af annan hand fulländadt. Det framställer *Kristi förklaring på Tabor*. Man ser den arme besatte ynglingen, förd af sin fader till lärjungarne för att botas. Att det ej lyckats förstår man af tvenne lärjungars uppåt riktade händer, hvilka tyckas vilja leda Fadrens blick till berget, där Jesus är. Vi följa maningen och se uppåt: där sväfvade den förklarade Frälsaren, omgifven af Moses och

Elias, i bländande ljus, för hvilket de tre apostlarne på berget måste med händerna beskugga sina ögon. Hvilken motsats mellan dessa förklarade gestalter därofvän och dessa hjälpsökande och hjälplöse vid bergets fot! Men ljuset strålar *nedåt* till vittnesbörd om, att Frälsaren skall stiga ned för att hjälpa och hugsvala. Huru har ej här Kristi evangelium flödat ur Rafaels pensel, ej blott för att fröjda ögat med färgernas harmoni, utan för att trösta människohjärtat

RAFAEL: Paulus predikande i Athen.
Autotypi för "Daggdroppar" efter en italiensk fotografi af taflan.

med hoppet om Guds rikes seger öfver mörkret och ondskan på jorden!

Oss, som lärt värdera ordets muntliga, lefvande förkunnelse, såsom den rätta källan till ett upplyst, sundt och varaktigt troslif, tilltalar måhända företrädesvis en sådan storlagen, historisk tafla som "*Paulus predikande i Athen*".

Stor var uppgiften att visa världen Frälsaren i förklaringens ögonblick, ännu högre var dock målet, som mästaren föresatt sig, när han ville låta gudomsblicken lysa fram ur barnaögat. Gåtan, som tanken ej kan lösa, har fått sin lösning uti bilden af Jesusbarnet, buret på sin moders arm.* Se in i renheten och djupet af detta barnaöga och taflan skall tala till dig och säga:

"Han föddes af en jungfru skär, Kristus, Guds son, det barnet är."

Ja, det är hon, den högt benådade och väl-signade bland kvinnor, det är trons, kärlekens och hoppets skönhet i förening, som lysa ur hennes bild, och dock drages din blick oemotståndligt från henne till barnet, ty *det* är föremålet för hennes tro, kärlek och hopp. Hennes bild talar ej om henne själf; den säger: Kristus, Guds son, det barnet är!

Så får den romerske målaren predika reformationens historia. Maria är ej himladrottningen, hon är den troende kvinnan. Hennes storhet är ej hennes, hon har fått den af barnet. I barnaögat stannar åskådarens blick. Där är målet.

Men mänsklighetens mål är där ännu ej uppnådt. Ej blott *se*, utan *äg*. Frälsaren, *det* är målet. Detta "se men icke röra", som hindrar barnet, när det vill sätta sig i besittning af hvad det finner värdt att äga, detta förbud gäller icke här. Jesus *gifver* sig åt världen, vill blifva dess lif. Detta har äfven Rafael fått säga världen i en

* Den sextinska madonnan.

underbart härlig tafla. Vill du höra ett ord äfven därom?

På den taflan ser man altaret, där Kristus gifver mänskligheten i *nattvardens sakrament* sin lekamen och sitt blod. Omkring det samma stå kyrkolärare och andra, som trott och lärt olika om detta sakrament och nu tyckas fördjupade i begrundning af dess hemlighet. Ofvanför: Gud Fader, Frälsaren samt patriarker, profeter och martyrer. Den helige Ande nedsväfvat mot församlingen på jorden, omgifven af fyra kerubim, som bära evangelierna.

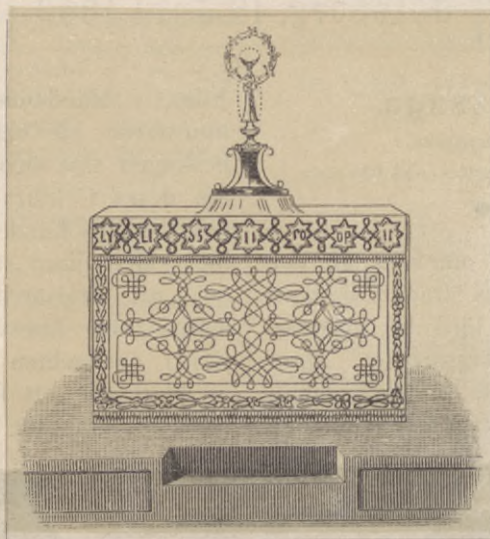
Icke sant, du förstår betydelsen häraf?

Hvad tillhör de festliga samkvämen bland oss, om icke måltider? Vid matbordet förenas vi, därifrån hämta vi den lifskraft, som vi så ofta behöfva få förnyad. Men hela mänsklighetens gemensamma och högsta festmåltid skulle vara Jesu nattvard. Där få vi icke *se*, icke begripa, men *mottaga* det gudomliga lifvets kraft i Jesu lekamen och blod. Där beredas vi för den stora nattvarden i himlen vid "Lammets bröllop".* (Upp.-bok 19: 9.)

Någon har sagt: "en målares historia innehålls i hans taflor". Det

är sant. Du har alltså i de skönaste af Rafaels taflor läst hufvuddraget i hans lifssaga: *han såg Kristi och kristendomens eviga skönhet och sanning*. Dessa fingor afspegla sig i hans verk. Därför tystnade afunden inför hans taflor — de hänförde alla! Därför, när du hör ytligheten eller ondskan förlöjligen eller förneka din kristna religion och din Frälsare; låt mästaren Rafael, där Kristus sväfvat öfver Tabor, visa dig, att Han till himlen är *vägen*, låt honom i Kristusbarnets sveklösa barnaöga visa dig, att Kristus är sanningen, låt honom i nattvardens heliga måltid visa dig, att Kristus är lifvet!

* Taflan kallas "La disputa".

Altaret å Rafaels tafla "La Disputa".

Tecknad för "Daggdröppar".

Man må lägga märke till antependiets sköna geometriska mönster. Med antependium förstås klädnaden å altarets sidor, synnerligast fram-(frontal)-sidan.

Svantes lilla Museum.

Under denna rubrik kommer en fortlöpande serie af små, historiska uppsatser att följa. De taga sin början med *Odin* och fortsätta genom medeltiden intill vår tid.

I.

Han samlar.

Många gånger hade Svante, skolgosse från topp till tå, fått följa med till Nationalmuseum. Många gånger hade han fått se igenom sin faders stora, härliga planschverk. Många gånger hade han hos farbror Torbjörn sett två små vindsrum i hvarje vrå fyllda med böcker, kopparstick, taflor, figurer af gips och elfenben, märkvärdiga väfnader, åldriga mynt och annat sådant. Svante drömde om all denna härlighet.

Nog kunde det vara roligt att se på skolkamraternas sigillsamlingar eller frimärken. Men det var mycket mera omväxlande att se sig omkring hos farbror Torbjörn eller i pappas bokrum, där hyllorna sviktade under täta rader af böcker.

Slutligen en morgon sade Svante till sig själf: "jag skall samla mig ett museum; i dag börjar jag." Och därmed skyndade han till sin pappas stora papperskorg, som stod under skrifbordet. Ty dit plägade kastas allahanda omslagspapper, som kommit från bokhandeln, bitar af illustrerade tidningar och annat sådant.

"Se, nu skall jag till en början göra så, sade Svante, att jag noga tillvaratager och samlar sådant, som pappa kastar bort. Och så limmar jag upp en samling träsnitt på pappersark och skrifer under hvarje träsnitt, hvad det föreställer, och hvem som är mästaren."

"Se här, utropade Svante med strålade tillfredsställelse, här ligga ju bland pappersskräpet några illustrationer! Låtom oss se till, huru de kunna brukas!" Han tog saxen, limflaskan, pappas konsthistoriska lexikon och några ark godt papper, ty han visste, att han hade pappas tillåtelse att husera så där i det sköna bokrummet.

* * *

Lusten att samla är så vanlig, att nästan hvarannan gosse har en samling af mynt, ägg, autografer (egenhändiga namntecknin-

gar) eller stenar. Du bör dock, min unge vän, därvid ihågkomma, att det att köpa föremål, som andra samlat, eller att endast rada upp föremål, man själf sammanför, är ett själlöst nöje, en tidspillan. Sammansök föremål med eftertanke och flit, studera dem väl och ordna dem förståndigt; det blir lärorikt och roligt på samma gång.

* * *

Berömde samlare voro *M. v. Wabrendorff*, *E. von Engeström*, *J. G. Netzel*, som bidragit till samlingen af antika vaser, *K. Gjörwell*, historisk samlare vid århundradets början, af hvilkens hand Svante fick till sitt lilla museum något, som kommer att här meddelas.

E. K.

Mormors älsklingar.

Af Utgifvaren.

Med originalteckningar af *Jenny Nyström*.

Gamla mormor var mycket gammal; den dag, som sett henne födas, tillhörde ett sedan länge förflutet århundrade; hon var född år 1797. Hon hade öfverlevvat alla de sina, både make, barn och barnbarn, och var nu allena igenblifven.

Men I kunnen ej föreställa Eder, hvilken rar gammal gumma hon var. Tänken Eder blott ett blekt, visserligen skrynkligt, men ändå fint och intressant ansikte; ur de något skumma ögonen lyste allvar och kärlek; det silfverhvita håret smög sig sparsamt fram ur den hvita spetsmössan, hvilken alltid betäckte hennes hufvud; gestalten var liten och nätt; läggen så därtill ett ständigt fridfullt och vänligt väsen mot alla, både människor och djur, hvilka hon hjärtligt älskade; så kunnen I förstå, att det var en älsklig gammal gumma. För små barn berättade hon gärna lärorika sagor, till hvilka de alltid lyssnade med oförställd glädje.

Gamla mormor egde en liten stuga på Majberget. De låga fönstren, hvilkas rutor af ålder blifvit glänsande stålblå eller grönskimrande,

vette det ena mot hafvet, det andra mot den huset tillhörande trädgårdstjappan. Här bodde hon ensam med en trotjänarinna till sällskap.

Men nej, hon var långt ifrån ensam, hvarje dag använde hon långa stunder af sin från allvarligare sysselsättningar lediga tid till att syssla med sina älsklingar, och det är med dessa jag

af detta slag. För många år sedan hade mormor fått den till sitt hem såsom en liten sjuklig planta, hvilken var nära att dö ut; växten hade tillhört hennes sista barnbarn, som nyligen gått ur tiden. Alltsedan dess hade mormor med den ömmaste omsorg vårdat det lilla trädet, som mer och mer blef hennes käraste föremål.

Tacksam mot sin vårdarinna för hennes kärlek, sköt den, liksom för att lägga detta i dagen, oupphörligt nya skott, klädde sig i rik blomsterskrud, små hvita blommor, och trufdes väl, samt nådde slutligen en ansenlig storlek och kraft.

Ibland fick vår myrten också tillfälle att tjäna sin vårdarinna, och det var vid tillfällena, då hans kvistar fingro tjänstgöra som tecken antingen till glädje eller sorg. Mormors varsamma hand klippte små kvistar af trädet, dessa sändes därefter till något föräldrahem, hvarest de af mammorna användes att därmed pryda lilla Annas eller lilla Ellas födelsedagsbord.

Men det kunde också hända, att en sådan myrtenkvist gick deltagandets ärende; då var det för att bindas till en krans kring lilla Hildurs älskliga, men för alltid slumrande hufvud.

En gång kom också en ung brud och bad mormor om myrtenkvistar till sin förestående högtidsdag, och det fick hon och mormors välsignelse på köpet.

Men medan mormor afklippte kvistarne, sågs ett lyckligt leende förklara

hennes ansikte; kanske mindes hon den lyckliga dag, då hon själf stod brud; kanske sväfvade också hennes tanke hän mot den snart förestående dag, då hon själf skulle smyckas med myrten, sedan hon gått att möta alla de kära, dem hon här på jorden älskat.

Originalteckning för "Daggdroppar" af Jenny Nyström.

nu vill göra Eder bekanta. De hafva hvar och en sin särskilda historia.

1. Myrtenträdet.

På ett bord framför fönstret i mormors rum stod en blomkruka, hvori en myrten växte. Aldrig sågs väl en större och vackrare växt

2. Kisse Måns†

Mormors trogne katt. Äfven han har sin historia. Det var en äkta moskovit. Stor till växten med tjock päls och pråktigt hufvud; färgen röd och hvit. En sjökaptan hade fört honom med sig till vårt land från Ryssland. Nu hände det sig ej bättre, än att Måns en dag, medan fartyget låg i hamn vid kajen, fick lust att bese staden, och så begaf han sig olofvandes, utan anmälan, i land. Här måtte emellertid kisse ha råkat vilse och kommit i allt annat än vänliga händer, ty en morgon när mormor öppnade dörren till sitt hus, fanns Måns sittande hopkrupen på dörrposten, nästan oförmögen att röra sig, jämmerligt tilltygad både af svält och af blödande sår, dem de svenska hjältarne af hans eget släkte tillfogat honom. Värst af allt var, att hans ena öga hade blifvit illa medfaret.

Den stackars Måns blef nu af mormor genast omhändertagen, fördes in i huset och blef där förbunden och vårdad, så att snart var han kry igen. Från denna stund stannade han kvar, ansåg sig som medlem af familjen och behandlades också såsom sådan. För sin räddarinna hyste han alltid den största tillgifvenhet och genom umgänget med henne lärde han sig förstå hennes blotta ord.

Måns var mycket svag för smekningar, och om hans matmor ibland, syselsatt med annat, icke skänkte honom tillbörlig uppmärksamhet, syntes han blifva djupt bedröfvad däröfver och tillbrakte därefter hela dagen utan föda, gömd under sängen; något som han eljest aldrig brukade göra.

En dag kom han in i rummet, bärande i munnen en fågel, som han nyss dödat; då hans matmor förebrådde honom detta, gick han skamsen sin väg och upprepade sedan aldrig mera detta tilltag.

I likhet med alla kissar, var Måns mycket

rädd för vatten och gick gärna ur vägen, där sådant kom i sikte. Hade det regnat och han kom ut, klef han försiktigt fram på sin väg, och lustigt såg det ut, då han för hvarje steg han tog framåt, häftigt skakade den tassan, som han sist trampat med, liksom om han tänkt: usch, nu blef jag våt om foten.

Originalteckning för "Daggdroppar" af Jenny Nyström.

Men så hände det en dag, att han hade varit ute på en promenad i det fria och kom hem ganska smutsig och sölig om sina tassar och ben. Att få gå in i rummen i sådant tillstånd, förbjöds kisse på det bestämdaste. Då han öfver detta förbud såg mycket ledsen ut, beslöts det, att tjänarinnan skulle tvätta honom ren. Ett lerfat fylldes alltså med vatten, sattes därefter på golvet, och så fasthölls kisse

framför detsamma. Men aj, aj, hvilka förtviflade gröna ögonkast han nu gjorde vid åsynen af vattnet; säkert trodde han sin sista stund vara kommen. Man kunde rent af skratta sig fördärfvad åt Måns, ty medan tvagningen pågick förvred han sitt kattansikte på olika sätt hvar enda sekund, ömsom slöt han ögonen och jamade, ömsom spärrade han utom sig upp dem för att öfvertyga sig om, att han ännu lefde, ja hela hans utseende var i högsta grad både ynkligt och löjligt. Men han vågade dock icke göra motstånd, därför vardt förskräckelsen snart öfverstånden, han själf blifven ren, och därefter följde lydnadens belöning: han fick gå in i rummet till sin matmor, och däröfver var han högeligen förnöjd.

Jag undrar, om någon af mina små läsare känt igen sig vid beskrifningen af Måns tvagningshistoria? Jag hoppas att så icke är fallet, ty hvem vill väl likna en kisse?

3. Småfåglarne.

Gamla mormor hade omsorg äfven om dem. De funnos också i stora skaror sittande på grenarne i träden utanför fönstret i hagen. Hon var deras vän och brukade hvarje dag på bestämda tider utströ föda åt dem. Om vintern, då snön låg djup på marken och födan för de små fåglarne var oåtkomlig, kunde man utanför fönstret få se skocktals med sparfvar sitta, tåligen väntande, att dörren skulle öppnas och de få mat.

Ännu roligare var det på försommaren. Då kommo fågelmammorna och fågelpapporna med sina små hungriga barn, och då var det muntert lif, mån I tro. Var fönstret stängdt, satte sig föräldrarne ibland på fönsterbrädet och pickade på fönsterrutan. Då fick mormor alltid brådtom; hela händer med sönderhackadt bröd, frön m. m. kastades ut genom fönstret.

Och nu skullen I ha sett, hvilket lif det blef bland fågelskaran; de små ungarne pepo och skakade sina vingar, höllo näbben vidöppna och läto mata sig af sina föräldrar; själfve unnade sig dessa ingenting, förrän de små först voro riktigt mätta, alldeles såsom riktiga barns pappa och mamma bruka göra.

Hade nu alla fåglarne blifvit mättade, så flögo de upp i trädet framför fönstret: här kvittrade de i kör, medan aftonsolen emellanåt med sitt röda sken förgyllde trädets grenar, förnöjda och tacksamma sin sång till både mormors och, som jag tror, framförallt sin Skapares ära!

Lilla Annas

Besök hos prinsessan Eugénie.

En riktigt sann berättelse.

Af Lektor N. P. Ödman.

Forts. och slut från föreg. n:r.

Men nu blef ej tid att tänka på den saken, ty de silfversmida betjänarna gingo omkring med silfverbrickor och bjödo tårtor och glace och annat godt och äfven något godt att dricka, och Anna blef också bjuden och lät sig väl smaka. Prinsessan satt nu i soffan med några fruar omkring sig och språkade vänligt med dem alla. Och om en stund framträdde ett par unga damer till pianot och sjöngo duetter, och det var mycket vackert tyckte Anna; och prinsessan själf tyckte nog detsamma, ty under sången nickade hon ibland så förtjust åt fruarne omkring sig, som om hon ville säga "är det inte skönt?" och efter hvarje nummer tackade prinsessan så vänligt de sjungande — och man kunde se, att hennes tack riktigt kom från hjärtat, såsom allting hos henne kom från hjärtat. Men hur förvånad blef inte Anna, när äfven hennes pappa gick fram och sjöng. Hur kunde han våga det? Han såg själf inte rädd ut, men Anna var riktigt orolig för honom och smög sig tätt till tant Marie. Hon tordes knappt se upp förr än han slutat.

Och så, när sången var slut, såg Anna, hur prinsessan vinkade till sig en af damerna — det var visst en hoffröken — och bad henne att ljusen i granen därinne skulle tändas, och en betjänt kom in och tände dem, och snart skimrade hela granen så vackert, att Anna tyckte, att det var som på julafton, och prinsessan och allesammans och tant Marie och Anna med gingo dit in. Och nu fick Anna se, hvad det var, som hängde på granen. Det var små blomsterkort. Och så bad prinsessan sina gäster ta hvar sitt kort ur granen, och då fick man se, att hon på hvart och ett af korten hade skrivit ett bibelspråk och sitt eget namn *Eugénie* under. Tant Marie sade, att det var prinsessans egen handstil. Och tant Marie tog också ned ett kort åt Anna — ett som satt högt uppe i granen — och

på det kortet var det en liten hvit dufva, som höll ett bref i näbben, och därunder läste Anna följande ord:

”Och jag gifver dem evigt lif, och de skola icke förgås evinnerligen, och ingen skall rycka dem ur min hand”. (Joh. 10: 28.)

och när hon vände om kortet stod det på baksidan:

Nyårsdagen 1888, 12 Januari. Stockholms slott
EUGÉNIE.

Det var något för Anna att gömma, hon var förtjust att ha något, som prinsessan själf hade skrivit, och hon har ännu kortet kvar som ett minne af denna afton och har det till bokmärke i sin bibel — och ett vackrare bokmärke har ingen i hela skolan, tycker Anna.

Men hon fick denna afton äfven ett annat minne, som jag tror hon blef ännu gladare öfver, och det lämnade prinsessan henne med egen hand. Därom skall jag nu berätta.

Alla voro just sysselsatta med att vid skenet af den skimrande julgranen läsa på sina kort, då Anna märkte, att en af betjänarna kom fram och lämnade prinsessan ett litet paket. Anna undrade, hvad det kunde vara — hon gjorde stora ögon, ty nyfiken är hon — men bäst hon stod och undrade, kom prinsessan själf med paketet i handen fram till henne, där hon stod bredvid tant Marie. Hvad skulle nu bli af?

”Nå, Anna lilla”, sade prinsessan vänligt och strök hennes kind, ”har du sett de små prinsarne än?”

”Nej”, svarade Anna halfhögt och blygt.

”Tycker du, det vore roligt att få se, hur de se ut?”

”Ja!” svarade Anna lika tyst.

”Öppna då det här paketet, så får du se.”
Och Anna öppnade paketet.

Det var en vacker kabinettsfotografi af de små prinsarne, *Gustaf Adolf* och *Wilhelm*, som stodo och höllo hvarandra i handen. Fotografien var infattad i en liten enkel ram med glas. Prinsessan såg på Anna ett ögonblick med ett godt småleende och sade därpå:

”Vill du behålla den där lilla fotografien som en nyårgåfva och ett litet minne af besöket hos gamla prinsessan?” och så lutade hon sig ned mot Anna och såg henne vänligt i ögonen.

”Ja, jag tackar!” sade Anna knappt hörbart, men ni må tro, att hon var glad.

Tant Marie hviskade åt henne att kyssa prinsessan på handen, och det gjorde hon — och så klappade prinsessan henne och gick.

Men Anna stod kvar försjunken i betraktande af de små prinsarne. Hon var öfverlycklig. Aldrig hade hon kunnat tro, att hon skulle få någon gåfva af prinsessan — det var en stor öfverraskning.

Men nu var besöket snart slut, ehuru klockan endast var något öfver 7. Det var ingen supé. Prinsessan, som var sjuklig och kanske äfven nu, där hon gick så leende och blid bland sina gäster, ej var fri från lidande, behöfde komma tidigt till ro.

På prinsessans begäran läste en närvarande prestman något ur bibeln och gjorde en kort aftonbön, och så sjöngs gemensamt en psalm — och därpå togo alla afsked. Och prinsessan hade en vänlig handtryckning och ett vänligt ord till alla — äfven till lilla Anna.

* * *

Men aldrig glömmet lilla Anna besöket hos den snälla prinsessan Eugénie — och de små prinsarnes porträtt, som hon har som ett minne af det besöket, det kommer hon nog att behålla så länge hon lever, och vill någon köpa det af henne, så säger hon bestämdt *nej*. Och det lilla blomsterkortet har hon också kvar, och hvad som står på det kan hon utantill, och det har hon ju också godt af.

Och minnet af hela den där aftonen är nu, sedan den goda prinsessan är död, dubbelt kärt för lilla Anna — ja, det är hvad man brukar kalla „ett minne för lifvet”.

För estertanken.

(Svar på frågan i förra numret).

Kärleksömt undvek en kristen att om en annan kristen använda ett skymford; och slafveriet var upphäfdt i andan, ehuru ännu icke i romerska samhället.

Minnen af svenska män och kvinnor, som gagnat fosterlandets odling.

Faly Qualij.

är ett antaget författarenamn, som bars af skalden **Karl Wilh. Aug. Strandberg**, † 1877, hvilkens skaldegåfva lifligt eldade ungdomen genom versens glans och glöd. Den sång, studenterna så ofta höras sjunga:

Stå stark du ljusets riddarvakt!

är diktad af Strandberg, hvilkens förnämsta skaldeverk äro *Sånger i pansar* 1845 och *Vilda Rosor* 1848, samt mästerliga öfversättningar af skalden Byrons poetiska berättelser.

(Ofvanstående utgör svar på frågan i förra numret.)

Karl Kristofer Gjörwell

var historisk samlare, † 1811; morfader till den ryktbare skriftställaren K. J. L. ALMQVIST, om hvilken är sagdt, att han som barn älskade att lyssna till morfaderns historiska sägner. Omgifven af massor af böcker (han var äfven bokhandlare och förläggare) har Gjörwell i gossen Almqvists vetgirighet funnit sin ålderdoms tröst. (*Warburg, sid. 119*)

CHARAD.

Mitt första himlen är ibland,
Mitt andra ser du där och hvar
Sig höja, lyst af kvällens brand,
Då dagen afsked från oss tar.
Mitt hela sommarn bjuder på
Och trifs bland gyllne skördar då.

Sigge Sparre.

Låt oss bevara alle
ärla och sanna Minnen: de bestå
te vår Sviff ibland la' mig med
annat, som måtte minnas.

Storadholm, d. 29 Jan. 1802.

Om. L. b. var' al Zivan
Gjörwell

Vi lemna här ofvan, fotografiskt återgifvet, slutet af ett bref, skrifvet af Gjörwells egen hand, och hoppas, att våra unga läsare skola värdera så väl innehållet i dessa få rader, som ock att äga en följd af historiska mäns egenhändiga handstil.

Innehåll: Rafael's lifssaga [forts. o. slut från no 2] (med två originalteckningar). — Svantes museum. — Morfaders älsklingar (med originalteckningar). — Lilla Annas första besök hos prinsessan Eugénie. — För eftertanken (svar på frågan i förra numret). — Minnen af svenska män och kvinnor, som gagnat fosterlandets odling. — Charad.

Ansvarig utgifvare: H. L. Bolinder. Under medverkan af: Hofpredikanten E. Klingstedt; Lektor N. P. Odman; Kyrkoherde E. D. Heuman; Pastor J. C. Wieselgren; C. G. Strandberg; Kommin. P. Rydholm; signaturerna Th—th; Grana m. fl.

För illustrationerna ha vi benüget löfte om medverkan af: Artisterna Fru Jenny Nyström-Stoopenaal; Fröken Ida Falander; Herr R. Callmänder; Arkitekt Yngve Rasmussen; Ritlärare L. Baltzer m. fl.

Göteborg, H. L. Bolinders boktryckeri. 1890.